

lende, saa maa jeg dog tilstaae, at Ministeriet maatte være over al mennesselig Grandsøi- somt, dersom det i denne Rigsdagsmands Udtalelser kunde finde nogen stor Trøst (Tjæher- ning leende: Det er godt til at være nøisomt!). Det er mig, der har Ordet; den ærede Rigsdagsmand maa foreløbig nøies med Latteren. Jeg siger, Ministeriet vilde være over alle Grandsøi nøisomt, dersom det deri kunde finde nogen saare stor Beroligelse, idet Ministeriet, ligesaa lidt som nogen Anden, kan misffjende den særegne Tilbageholdenhed, Forslagsstillersens Stilling maatte paalægge ham, altsaa den særegne Vægt, de meget alvorlige Udtalelser, hans Motivering, indeholder, maae have; thi, naar han i en saadan Sag siger 10, veier det ti Gange saa Meget, som naar den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) siger 100 eller 1000. Jeg har i det Mindste opfattet den ærede Forslagsstillers Udtalelser saaledes, som om Alt, hvad han fordrede af os, kun var, at vi skulde lade Mistillidens Sværd hænge over Hovedet paa Ministeriet, indtil vi atter mødtes paa en senere Dag, for da med fuldstændig Kjendskab til alle Afteer og med nøie Hensyn til alle i Mellemtiden indtraadte Begivenheder, med større Sagkundskab og rolig Overveielse at afgjøre, hvorvidt vi, saavidt vi formaade, enten vilde tage Sværdet bort eller lade det falde. Iøvrigt indrømmer jeg meget gjerne, at der i det, som er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 2det District (Lillisch), er Punkter, som ogsaa efter min Overbeviisning kunde trænge til en nøiere Overveielse. Jeg kan saaledes ikke give ham Ret i, naar han siger, at ved den kongelige Kundgjørelse „den sidste Rest af vore kæreste Forhaabninger“ er tilintetgjort. Jeg antager det ved den kongelig Kundgjørelse ikke afgjort, men udtalt, hvad der efter min Opfattelse allerede længe har været afgjort, at vi maae forsøge at redde os ud af alle de nærværende Forviklinger igjennem en Heelsaats Organisation, men Andet og Mere er der ikke afgjort ved dette Manifest. Det er forøvrigt ikke Andet end et Project, ligesom Notabelprojectet; dens aldeles foreløbige og svævende Udtalelser ere ikke Andet end Bebudelser, der først skulde

faae deres sande og virkelige Skikkelse igjennem de Love, der først kunne give dem Indhold, Liv og Gyldighed, og det er nu, som for, min Overbeviisning, at Forsøget paa at skabe en egentlig Heelsaat af Danmark og Holsteen ikke vil lykkes. Den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 1ste District (Wardenfleth) har idag blandt de mange, mange Ting, der i saa Henseende kunde paaberaabes, bragt det nyeste Datum i Grundring, nemlig at selv de Mand, som Regjeringen udpillede som de formeentlig meest besindige og maadeholdne i Holsteen, have erklæret dette for en Umulighed, og jeg forudsæer og forudsiger, at lidt efter lidt de Danste og Holstenerne ville for- ene sig i en i dette Punkt aldeles broderlig Samstræben efter Hver at faae Sit for sig selv og at denne Stræben vil beseire enhver Modstand, naar alle de interesserede Parter derom ere enige. Denne Overbeviisning har jeg alt tidligere udtalt, og jeg skal med Hensyn til den Uttring, som da faldt fra en æret Rigsdagsmands Side, kun bemærke, at det ikke er at „strøe Sand i Dinene“, at det tværtimod er et Beviis paa „Urlighed“, naar den, der udtaler, at han efter alle de foreliggende Omstændigheder der anseer det for nødvendigt at gaae ind paa dette Forsøg, og derfor lover ikke at ville lægge dette Forsøg nogen Hindring iveien, tillige udtaler den Overbeviisning, at Forsøget ikke endeligt vil lykkes. Jeg troer dernæst, at den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Lillisch) har feilet, naar han har villet adskille det nærværende Spørgsmaal fra det Tidspunkt, da Kundgjørelsen blev forelagt os, og opkaster det Spørgsmaal, hvad der da er skeet i Mellemtiden. Mellemtiden er jo netop anvendt til den omhyggeligste Overveielse, og det er nu første Gang siden den Tid, at der foreligger Thinget nogen Opfordring til derom at udtale sig. Adressen slutter sig altsaa til hiin Meddelelse; den støtter sig ikke paa nogen i Mellemtiden indtraadt Begivenhed. Naar den ærede Rigsdagsmand iøvrigt har spurgt, hvad der da er skeet i Mellemtiden, saa vil jeg dog tillade mig, at tilbagefalde i Thingets Grundring, at Regjeringen er bleven opfordret til at fremlægge Actstykkerne, fordi det, selv om man forudsætter, at de ikke vilde